

Alig múlt kilenc. A férfi, kezében gőzölgő, nagy papírpohárral a Kentucky üzlet ajtaján lépett ki. Nagyon forró volt a tea, s a férfi cserélgette, hol a jobb, hol a bal kezében. Magabiztosan lépett az úttestre, átlósan indult el, meg sem próbálta rövidíteni az átkelést, csak a körüli villamosságnál lassított s nézett óvatosan körül. Talán nem is a villamostól félt, hanem a teáját óvta.

Céltudatosan baktatott a Zeneakadémia felé. A főbejárat ajtajára pillantott, ráköszönt a jónevű zongoratanárra. Ő nem nagy lelkesedéssel biccentett felé. Kicsit gyorsított a tempón, jobbra fordult, szinte a falhoz érve kanyarodott a kis térre. A parkoló autók előtt egy pillanatra megállt, élvezettel beleszippantott a gőzölgő papírpohárba. Belépett a kocsik közé, a szecessziós homlokzatra néző padok felé. Lassított. Bal válla fölött hátranézett, egy padra tette a reklámpoharat.

Elegáns, határozott, széles mozdulatokkal, nyitott tenyérrel söpörte le az éjszakai hó maradékát. Egy, a párától lefagyott platánlevelet is gondosan ledörzsölt. Olyan elégedetten foglalt helyet, mintha nem is a téli nyálkás-kormos Liszt Ferenc tér galambpizskos padján ülne, hanem az Operaház vörös bársony zsöllye székében.

Bal kezébe vette a poharat és lassan, nagy élvezettel kortyolt egyet. A harmadosztályú filteres tea a szájában a legfinomabb, válogatott tealevelek aromáját idézte.

A borostás, ráncos arcon előmlött az elégedettség. Miután lenyelte körülnézett, biccentéssel nyugtázta a szomszéd padon ülő két toprongyos, negyvenes hajléktalan férfi és a vasszéken gubbasztó középkorú nő tiszteletteljes köszönését. Látta, hogy elégedett pillantást vetnek a szatyorból kilátszó borosüvegre.

– Jó reggelt, Imre bácsi!

– Jó reggelt, kedveskéim!

Hallgattak. Az arra járók azt hihették, hogy a sűrke felhőkön gyengén átsütő téli napsugár melegét élvezték mosdatlan, fagytól, sápadt arcukon. Pedig csak vártak.

A teázó öreg kiitta az utolsó kortyot is és az üres poharat letette a lábához. Szemével az új nevén Zeneművészeti Egyetem – ezt sokszor elmondta a mellette ülő társainak – első emeleti sarokablakát figyelte, amely, ahogy minden kedd délelőtt, most is – a professzor kedvéért – résnyire nyitva volt.

– Kedveskéim – szólalt meg az öreg, de nem nézett a mellette ülőkre. – A program szerint, ma délelőtt ismét, a szép és káprázatosan tehetséges, negyedéves Ildikó Chopin-próbáját élvezhetjük. A Nocturne-öket fogja játszani. Ahogy közeledik a vizsgakoncertje, egyre csodálatosabban játszik, figyeljék az egyszerűségét, szinte lebeg a keze a billentyűkön. Hallgassák csak!

Az öreg finoman, lassan ingatta a fejét. Minden idegszálával figyelt. Foltos, koszolt, túlméretes tollkabátjában s a ritkás, őszes haját alig takaró nyúlszörkalapban ült,

olyan átszellemült arckifejezéssel, mintha ő készítené fel a vizsgára a fiatal pianista lányt.

A résnyire nyitott ablakon csordogált a zongora hangja a körúttól nagygázgal gyorsuló autóktól torzultan. A négy hajléktalan mozdulatlanul hallgatta Chopint.

Egyikük félig szívott cigarettát vett elő a zsebéből. Nagyon lassan, szemét Imre bácsira szögezve, szinte nesztelenül gyújtotta meg. Félig zárt öklével gondosan óvta az öngyújtó lángját, piszkos, repedezett bőrű kezével tompította a sercenő tűzkő hangját is. Mélyet slukkolt, sokáig benntartotta és lassan fújta ki a füstöt.

A hullámozó zongorahang, a szenvedélyes Chopin-dallam a hallgatóságra – ahogy hetente háromszor mindig – most is andalítóan hatott. Ellepte őket a zene, a lány futamok kizártak minden piszkot és zajt. Némán ültek egész délelőtt. Csak olyankor mozdultak, mikor a próbateremben csönd lett. Tudták, ilyenkor a professzor elmondja a véleményét, vagy csak új darabba kezd az ismeretlen Ildikó.

Egyszerre az öreg megmozdult, elégedetten balra, majd jobbra is nézett, nem várta, hogy társai megszólaljanak.

– Megint csodálatos volt a kislány, ugye? – Felállt, néhányszor összeütötte a tenyerét. A többiek kötelességtudóan utánózták. Valaki becsukta a második emeleti zongoraterem ablakát.

Újra fázósan toporogtak. Vége a mai koncertnek. Hideg volt. Jólesett a nagy korty édes bor az öreg pillepalackjából. Lassan elindulnak. Elüti a delet a Terézvárosi templom.

Időre kell odaérni a Frici papa kifőzdéjéhez. Sietősen lépnek be a bejárat melletti kapun, itt lehet megközelíteni a konyhát. Hetente háromszor az estéről maradt húsvetést reszelt tésztaival kimérik egy tálba, néha orzával, amin mindig marad némi karajhús is.

– Hát így teljes az élvezet! A művészet és a kulináris örömök – szokta mondani Imre bácsi. Az utolsó falatig elfogyasztott ebédet hálásan köszönve szertartásosan távoznak. Elsőként a nő, utána Imre bácsi, végül a két fiatalabb. Köszönés nélkül fordulnak kétfelé, mintha nem is ismernék egymást.

Az öreg a Nagymező utca felé indul. Lassan megy. A könyvesbolt ajtaján befordul. Köszön, s úgy tesz, mintha nem venné észre, hogy az eladó nő megint grimaszt vágott.

Bolond liba. Élvezettel lapozgat az „újdonságok” feliratú kupacban. Belelapoz a sokadszorra újraserkesztett Márai kötetetekbe, beleolvas a kortársakba is. Régóta figyeli ezt a Lackfit, felnevet, amikor olvassa a szegedi tanár – ezt is tudja róla – „Laboda” kötetének fülszövegét: „Én, kérem, egy novelláért gondolkodás nélkül odaadnám a fél karomat, egy regényért pedig kútba ugranék, függetlenül attól, hogy akár csak egy olvasót is talállok-e magamnak.”

– Én néha egy paprikás krumpliért is odaadnám a karomat, te gyerek – morogja, de nem haraggal.

Olvasgatott egy órát s aztán az ajtó felé indulva szólt hátra az eladók felé:

– Köszönöm! Viszontlátásra és maguknak is minden jót!

Nem várta meg a választ, kilépett és elindult a sötétedő fagyos főúton. Kotorászni kezdett a kabátzsebében. Vigyázva húzott ki egy lomiból kitúrt hosszú, vékony, gumírozott drótot. A két kis fülhallgató dugót megtörölgette és vigyázva a fülébe rakta, majd beillesztette a jó minőségű rádiós MP3 lejátszóba. A gombokat nyomkorászta, hangolt, közben morgott:

– Hol van már a Bartók?

Megtalálta. Elmosolyodott, felerősítette egy kicsit

– Kedves hallgatóink, operarészletek következnek...

Igazított még valamit, és határozott léptekkel indult kedvenc otthona felé. Megunhatatlan szenvedéllyel szerette a Városligetet. Nézni esti fényben elalvásig, s meglátni hajnali pírban a Vajdahunyad várát.

Sokan mondják, mekkora giccs, de mit tudják, milyen ránézni az első hajnalban eszmélő pillantással, amikor az ember rájön, még mindig él! Új napot kapott az Úrtól, amely ajándék, mint egy koncert, ami csak neki szól. Fogalmuk sincs milyen az!

Nyolc előtt már megérkezett a tópartra, hallotta a hírekben, éjjel nagyon hideg lesz. Vigyázni kell, egész nap csak ezt mondogatták. Aztán végighallgatta a kilenckor kezdődő Debussy koncertet. Ma ő is bemegy a kisköfalattihoz aludni, de addig itt ücsörög, kedvenc karosszékeében a tó partján. Jó, hogy nincs már itt ilyenkor senki. Legalább nem zavarják. Jól bevaccolódott a karosszékebe, még egy kicsit erősített a hangon. Kékesen vibrált a fény a hófoltokon, mesebeli volt a vár. A gótikus kaputornyok mintha lebegtek volna a sűrű hóesésben. Az öreg összekucorodva ült, hallgatta a zenét. Nagyon szerette Debussyt. Kicsit zsibbadt volt a keze, meg a lába, de olyan jófélén. Olyan melegeesen, mint szalonnasütéskor.

– Ítéletnapig ellennék így – motyogta, s összébb húzódkodott.

Éjfél körül nagy pelyhekben, sűrűn kezdett esni a hó. Szakadt egész éjszaka. Hajnali öt óra körül néhány taxi, rendőrautó haladt csak át a ligeti úton.

Az első reggeli futó, a kutyájával érkezett. Vastag jégeralsó és gyapjú térdzokni melegítette. Fegyelmезetten fűjtatott, gyakorlott ritmusban, nem kapkodva a ropogós szűz hóban. Amikor a tó partján az érintetlen hókupac mellett elfutott, nem hallhatta a bemondó halk beszédét a hó alól: „Kedves hallgatóink, öt óra van. Elsőként hallgassák meg a Claire des Lune–t!”

Férfiasan tökéletes

Nagyot rúgott a vastag szőrös, rózsaszín-macikás, lábára tekeredett takarón. Megpróbált szabadulni. Minden reggel ez van, a meleg, meg a gubancolódás. Megfordult, tiszta nyál a kispárnája. Még ez is. Lassan keremaringózott a duplára dagadt nyelvével a kiszáradt, rossz ízű, mit rosszízű, bűdös szájpaplásán. Próbálta megnedvesíteni.

Tudta a nyomorult az okát, persze hogy tudta. A rohadt sok tegnapi esti becherovka, meg a sör. Ettől savanyú és ettől bűdös. Mert vitathatatlanul az volt.

Tovább igazgatta a hülye takarót a hetvenkilenc darab rózsaszín macikával, mert tudta, hogy pontosan annyi van rajta. Egyszer megszámolta. Mariskától kapta. A sörgyárosné éves sörvedelő versenyének első díja volt. Ki is nyerhette volna más? Mindenki rajta röhögött. Aztán egyszer kipróbálta s rájött, hogy finom puha s meleg is. Azóta ezzel takarózik. Senki nem röhögi ki ezért, mert senki nem látja. Sajnos. Elég baj ez, már legalább két éve nem volt alatta nő, még átmenetileg sem.

Így aztán az ember lehet nyugodtan bűdös. Valamilyen Ladányi nevű magyar, vagy lengyel, a visegrádi négyekből – ezen röhögött – való költő írta az „Agglegények panasza” vagy ilyesmi című versében hogy:

„ma nem mostam lábat,
tegnap sem mostam lábat,
de hát
nem is olyan sokat megyünk
mi agglegények
nők után
hogy mindennap lábat kellene mosni...”

hát így... megint röhögött. Lassan a nyál is megindult a szájában. Elég szar, hogy így van, ha nem így lenne, már ezt a röhejes plédet is kivágta volna a francba. Ha jól belegendolt az utóbbi időben már a szokásos reggeli merevedése is elmaradt. Minek is keppesen szegény használatlan „kisgregor”, lassan nyugállományba is vonulhat. Tessék, milyen irodalmias reggelre ébredtünk, kedves Samsa úr. Elégedetten nyögött s újra megfordult.

Kurva jól kezdődik a napom. Az ablak felé hunyorgott, lassan verítékezett az üvegen a pára, kinn már megint esett a havas eső. Legalább hó lenne, vagy eső, de ez a se-se. Ezt a taknyos szart, ki nem állhatta. Mozdulatlanra merevedett arca röhejes fintorba rándult, mi a nyavalya ez a bűdös? Ráeszmélt, hogy mióta kinyitotta a szemét ezt érzi. Nem lehet, hogy erre a förtelmes ájerre ébredt. Mi a franc ez? Lassan gyanakodva próbálta meg izzadt, borostás arcát a hónáljához tornáztatni. Ez baromi bűdös. Tök izzadságszagú vagyok. Forgatta a fejét és felkönyökölt. Némi büntudattal konstatálta, hogy már megint szanaszét hevernek az üres sörösüvegek. Meg a háromnapos likőrösök is.

De a szag okára, nyomára nem talált, csak az erejére. Az van neki, ez förtelmes, ilyet talán még soha nem is érzett.

Aztán meglátta.

– A rohadt életbe, ez mi a szar. Ekkora bogarat még soha sem látott. Érdeklődve bámulta, az volt a legfurcsább, hogy nem ijedt meg tőle. Helyre kis dög volt, legalább harminc centis, erős test-felépítésű, mondhatni izmos dög. Nyolc lábából négyet maga aláhúzva üldögélt, hibátlan potrohán bágyadtan (az eszébe jutott szón, elröhögte magát) csillogott a prágai január döglődő ködös napfénye.

A válla fölött lassan hátrasandított. A jövevény békésen üldögélve szemlélődött s ügyesen próbálta magához ölelni a „férfiasan tökéletes”- Wilkinson dezodoros palackot. A próbálkozás nem volt eredménytelen, a palack körül jó félméteres körben csillogva gyöngyözött a szőnyeg kopott szálain a trutyi.

Megvan. Egy pillanat alatt megvilágosodott Gregor elméje. Ez a rohadék magára akarta fújni a dezodort. A bogár testszaga, na meg az ágyból áradó emberszag erotikusnak nem nevezhető elegyet alkotott.

– A dezodoromat, a rohadék. Beköltözik hozzám, na jó legyen, talán szolidaritásból be is fogadnám. De ez már az intimszférám olyan mértékű megsértése, amit toleráns, PC polgárként sem kell eltűrnöm. Két határozott lépéssel, minden illendő megfontolás, átgondolás – s lássuk be nem kis dolog a bogár méretét tekintve, – félelem nélkül, a főbérli jogos öntudatával közelített a tisztálkodó vendéghez.

Határozott és lendületes, föntről lefelé irányuló (pontosan 90 fokos szögben) erőteljes toppantással rátaposott a hívatlan jövevényre. Halk, mondhatni diszkrét recsenéssel némi, a várhatónál csekélyebb nedvességet eresztve a lény szemrehányó észrevétel s egyéb hangok hallatása nélkül kimúlt.

Gregor Samsa ismerjük el, hogy eléggé meglepő módon a jogosan elvárható otromba káromkodások nélkül tette mindezt a horrorisztikus cselekedetet. Nem szólt semmit, elégedetten és gondosan, az óramutató járásával megegyező irányú körkörös mozdulatokkal letörölte a maradványokat a félretaposott papucsáról az öreg, rongyos szőnyeg szélébe, majd görbe háttal lassan elindult a klotyó felé. Nem csukta be az ajtót, hosszas csönd után nyögdecselt s kihallatszott, ahogy elindult a bizonytalan csörgedezés, majd a megnyugtató csobogás.

Na, még ez is, a kurva prosztata!

A WC kis, maszatos ablakán át rálátott az öreg zsinagóga héber betűs órájára. Silabizálta, ahogy szokta.

Biztos szegény Kafka mester is ezt bámulta néha a másodikról – gondolta.

Mindig vesztes voltam

Egész életembe vesztes voltam. Kis nyomorult. Hülye szerencsétlen. Ahogy mondják, nekem mindig a megkent oldalára esik a zsíroskenyér.

Szorít a bilincs. Tudja az ör, hogy mennyire fáj?

– Kérem, csináljon valamit, mert eltörik a csuklóm!

Nem válaszol. Tegnap az ör nyomta a kezembe az idézést. Elmondták, le is írták, hogy szándékos emberölést csináltam. Senkit nem érdekel, hogy nem én löktem azt a szerencsétlent a metró alá. Amikor a rendőr odarohant és lefogott már mindenki kiabált. Fel sem fogtam mi történik, csak bámultam a tömeggel. Láttam azt a sok vért azon a nőn, a kerekék között, aztán már mindenki engem rángatott. Ütöttek,

ahol értek, mikor már feküdtem, rúgtak is. Teljesen lebénultam, nem értettem, mi történik, csak a vicsorgó arccokat láttam.

A *sunyi sapkás* persze már rég el is tűnt. Amikor jött a kocsí, a rohadék jobbkezét láttam, inkább éreztem, hogy tolakszik és átnyúl a hónom alatt. Lök, aztán már ott se volt. A nő repült, mint egy rongydarab. Mindenki sikított, ordított s én máris hátra csavart kézzel álltam. Elbögtem magam a fájdalomtól, meg a rémülettől. Már vittek is. Két rendőr és az utasok lökdöstek, átkozódtak. Aztán két napig vacogva félttem a cellában.

Akkor szakadt rám az ég, amikor a rendőr azt mondta, hogy rohadt gyilkos vagyok, börtönben fogok megrohadni. Akkor elájultam. Felocsoltak. Már csak bögttem. Könnyörgtem. Miért löktem volna a nőt a sínre, mi okom lett volna? Már a húgyfoltot se bántam a nadrágomon. Életemben nem bántottam senkit, mindig engem szoktak. Az általánosba mondta először az egyik tanár, hogy te szerencsétlen, te mindig vesztés leszel. Akkor éppen megverték a szünetben. Három hetedikes, csak úgy. Próbálok mondani, hogy mire emlékszek. A *sunyipofájú sapkásra*, ahogy mögöttem állt. Remeg a hangom, félek. Látom, ők már eldöntötték, hogy volt. A mondatot sem tudom befejezni. Hatalmas pofont kapok hátulról.

– Ne hazudj, rohadék! Ezt nem úszod meg! Zsibbadt arccal bámulom a szék lábát és eszembe jut a szokásos, hogy megint vesztés leszek. Már tudom, hogy senki nem látta a *sapkást*. Senkit nem is érdekel. Én leszek, én lettem a gyilkos. Föladom. Esélyem sincs. Nekem nem fognak semmit elhinni. Láttam a megállónál a vicsorgó tömeget. Kész! Én lettem a főszereplő. Mindig kell egy vesztés. Én leszek. Nem leszek, vagyok.

– Kihallgatásra hoztam ezt..., a gyanúsítottat előállítottam!

– Jöjjön be! – hallom az ajtó mögül a férfihangot. Bal oldalon, az ablakra merőlegesen álló íróasztal mögött ül, rövidre nyírt hajú, barna ember. Rám se néz. Leszgett fejjel állok. Érzem a szagomat, a mosdatlanság és a félelem szagát.

– Örmester – int a bilincsem felé – azt vegye le róla! Felsőhajtók, megszünt az éles fájdalom.

– Maga csak ne sóhajtozzon, semmi oka rá! Üljön le! – mutat egy csóvázás székre. A nagydarab őr kilép az ajtón. Elöttem az íróasztalon számítógép, nagy kupacban papírok, egy félig rágott zsömlé, kávésbögre, mellette egy világoskék golyóstoll. A túloldalon résre nyitott ablak. Nem sokat enyhít a hőségen. Várom. A tiszt bámul, állom a tekintetét. Látom a szemét, ahogy nézi a kis nyomorultat, engem. Félek, de még bírom. Érzem, ahogy az izzadság lassan fagyossá válik a hátamon.

Aztán vetődök, mint a villám, kezemben a golyóstoll. Teljes erőből vágom nagyon mélyre, a bénult tiszt szemgödrébe. Hallom, ahogy reccsen a csont. Kívülről látom magam: lendületből fordulok, már szállok is ki az ablakon, repülök, zúg a fülem, de most az egyszerű tudom és merem. Ordítok: Nem igaaaz!

